

மார்க்கசீர்ஷ மலர்மை

மாஸங்களின் நாமநிர்தேசம் மூன்று வகையாக உலகில் வந்திருக்கின்றது; மேஷம் வருஷபம் மிதுநம்..... இத்யாதி நிர்தேசங்கள் ஸௌரமாநப்படியே நிகழுமவை. சைத்ரம் வைசாகம் ஜ்யேஷ்டம்...இத்யாதி நிர்தேசங்கள் சாந்த்ரமானப்படியே நிகழுமவை மது, மாதவம், சுக்ரம், சுசி...இத்யாதி நிர்தேசங்கள் வேதச்சரணையில் அமைந்தவை தைத்திரீய ஸம்ஹிதையில் முதல்காண்டம் நான்காவது ப்ரச்நத்தில்— “மதுச்ச மாதவச் ச சுக்ரச்ச சுசிச்ச...” இத்யாதியையும், அதிலேயே நான்காவது காண்டத்தில் நான்காவது ப்ரச்நத்தில்— “மதுச்ச மாதவச் ச வாஸந்திகாவ்ருதா. சுக்ரச்ச சுசிச்ச க்ரைஷ்மா்வ்ருதா...” இத்யாதியையும் காண்க. இந்த மது மாதவாதி நாமநிர்தேசம் வேதத்தில் மட்டும் வழங்குவது; உலகவழக்கில் இல்லை. ஆனால் கவிகள் சுலோகங்களில் மதுமாதவாதி நாமங்களைச் சேர்த்துக் கவியியற்றுவதுண்டு; *நபஸ்ய மாஸி ச்ரோணயாம் அவதீர்ணய” இத்யாதி தேசிக ஸ்துதி காண்க.

சைத்ரம் வைசாகம் இத்யாதி சாந்த்ரமாத வ்யபதேசங்களை அடியொற்றியே சித்திரை வைகாசி...என்னும் தமிழ் மாத வழக்கு தோன்றியது. மார்க்க சீர்ஷம் (அல்லது) மார்க்கசிரம் என்கிற ஸம்ஸ்கிருத பதத்தின் திரிபாகவே மார்கழியென்கிற தமிழ்ப்பெயர் வழங்கலாயிற்று மிருகசீர்ஷ நக்ஷத்திரமும் பெளர்ணமாலியும் சேரப்பெறுகிற மாதம் மார்கசீர்ஷ மெனப்படும். இச் சொல்லை மார்க்க-சீர்ஷ என்று பிரித்துத் திருப்பாவைக்கு ஏற்ற பொருளைக் கொள்வது தகும். அதாவது, மார்க்கங்களில் தலையானது மார்க்கசீர்ஷம்; மார்க்கமென்றது—உபாயமென்றபடி உபாயங்களில் தலையானது—என்றதாயிற்று. கர்ம ஜ்ஞான பக்திப்ரபத்திகளுக்கும் மேலே ஆசார்யாபிமானமென்பது தலையான உபாயமாகும். அதுதான் மார்க்கசீர்ஷம். அதுதான் மார்கழி, திருப்பாவை தொடங்குப்தே மார்க்கசீர்ஷம் என்று தொடங்கின ஆண்டான் தான் கடைப்பிடித்ததும், திருப்பாவையில் ஸ்வாபதேசார்த்த மரியாதையில் காட்டினதுமான ஆசார்யாபிமானத்தை ஒருவாறு நினைவூட்டுகின்றன.

அலங்கார சாஸ்த்ரத்தில் கைதேர்ந்தவர்களுக்குச்

சில சுவைமிக்க விஷயங்களை உபஹரிக்கின்றோமிங்கு

காவ்ய ரஸிகர்களுக்கு அலங்கார சாஸ்த்ரம் ஜீவநாடியாகவுள்ளது. அழகு பெறுத்துவது அலங்காரமெனப்படும் சப்தாலங்காரமென்றும் அர்த்தாலங்காரமென்றும் இருவகைப்பட்டனில் சப்தாலங்காரத்திற்காட்டிலும் அர்த்தாலங்காரம் மேம்பட்டது. வடமொழியில் அலங்காரமென்பது தென்மொழியில் அணி யெனப்படும் சொல்லணி பொருளணி யென்கிற பாகுபாடு அதிலுமுண்டு ப்ராஸம் யமகம் முதலானவற்றால் சொற்களுக்கு அழகையுண்டாக்குவது சொல்லணி. இப்போது நாம் பொருளணியில் ஏகதேசம் ஆராய்ச்சி செய்ய இழிகிறோம்; “இத்தம் சதமலங்காரா:” என்றபடி நூறு வகையாகவுள்ள அர்த்தாலங்காரங்களில் ஸமாஸோக்தி, அப்ரஸ்துத ப்ரசம்ஸை, ப்ரஸ்துதாங்குரம் என்கிற மூன்று அலங்காரங்களைப்பற்றி முன்னம் பேசுகிறோம்;

— ஸமாஸோக்தியலங்காரம் —

“ஸமாஸோக்தி: ப்ரிஸ்பூர்த்தி: ப்ரஸ்துதே அப்ரஸ்துதஸ்ய சேத்” என்பது ஸமாஸோக்தியலங்காரத்தின் லக்ஷணம்; கவி ப்ரக்ருதமான

வொரு செய்தியைக் குறித்துப் பேசுகையில் சொற்செறிவால் அப்ரக்ருதமான ஒரு செய்தியும் தோன்றநின்றால் அங்கு ஸமாஸோக்தியலங்காரமாகும். “முன்பு ஒருபுறம் மேடாயிருந்த இடமெல்லாம் இப்போது பள்ளமாயிற்று; மற்றொருபுறம் பள்ளமாயிருந்தவிடமெல்லாம் மேடாயிற்று” என்கிறுறொருவன். இவ்விஷயம் அவனுக்குப் ப்ரக்ருதம்; இதிலிருந்து அப்ரக்ருதமான வொரு விஷயம் தோன்றுவது காணலாம்; அதாவது ‘தனிகளையிருந்தவன் தரித்ராளுகிருள்; தரித்ரளையிருந்தவன் தனிகளையிருள்’ என்று. ஆகவே இங்கே ஸமாஸோக்தியலங்காரம்

— அப்ரஸ்துத ப்ரசம்ஸாலங்காரம் —

“அப்ரஸ்துதப்ரசம்ஸா ஸ்யாத் ஸா யத்ர ப்ரஸ்துதாச்ரயா” என்பது இவ்வலங்காரத்தின் லக்ஷணம் ப்ரக்ருதமான வொரு செய்தியைத் தோற்றுவிப்பதற்காகவே அப்ரக்ருதமான வொரு செய்தியைக் கவி வருணிப்பது அப்ரஸ்துத ப்ரசம்ஸாலங்காரமாகும். ‘பறவைகளில் மழைத் தெய்வத்தையன்றி மற்றெவரையும் எதிர்பாராத சாதகபக்ஷி தான் சிறந்தது’ என்றான் ஒரு கவி. அவனுக்கு இவ்விஷயம் விவக்ஷிதமன்று; ‘எம்பெருமானிடத்திலன்றி மற்றெவரிடத்திலும் பல்லைக்காட்டாத பரமைகாந்தியே சிறந்தவன்’ என்பதைச் சொல்லவிரும்பி, *ப்ரபந்நே சாதகந்யாய: * என்ற மூதுரையை மனத்திற்கொண்டு அப்ரக்ருதமான சாதக பக்ஷிப்ரசம்ஸையைச் செய்தான் கவி. ஆகவே இங்கு அப்ரஸ்துத ப்ரசம்ஸை

— ப்ரஸ்துதாங்குராலங்காரம் —

இனி ப்ரஸ்துதாங்குரமென்னுமலங்காரத்தைப்பற்றிக் கேண்மின்; இதைப்பற்றின விமர்சத்தை முக்கியமாகக் கொண்டே இக்கட்டுரையெழுதத் தொடங்கலாயிற்று. ப்ரஸ்துதேந ப்ரஸ்துதஸ்ய த்யோதநே ப்ரஸ்துதாங்குர:” என்று இவ்வலங்காரத்திற்கு லக்ஷணம் கூறப்பட்டுள்ளது. கவி வருணிப்பதும் ப்ரக்ருதமான செய்தி; அதிலிருந்து தேஜற்குகின்ற வொரு செய்தியும் ப்ரக்ருதமானது; இப்படிப்பட்டவிடத்தில் ப்ரஸ்துதாங்குராலங்காரம் இதற்கு சந்தராலோகத்தில் காட்டியுள்ள உதாரணம் யாதெனில்; *கிம்ப்ருங்க! ஸத்யாம் மாலத்யாம் கேதக்யாகண்டகேத்தயா* என்பது இது வண்டை நோக்கி ஒரு காமினி

சொல்லுவது 'வண்டே! நல்ல மாலதீபுஷ்பமிருக்க, முள் நிறைந்த தாழையை ஏன் விரும்புகிறாய்?' என்பது இதன் பொருள். இதில் வாச்யார்த்தத்திற்குமேல் வ்யங்க்யார்த்தமொன்று கண்டறியவேண்டும். வாச்யார்த்தம் தெரிந்ததே வ்யங்க்யார்த்தம்—அபாயமற்ற மனைவியிருக்க அவளைவிட்டு அபாயம் மிக்க வேற்று மாதரிடத்தில் விருப்பங்கொண்ட கணவனை நோக்கிக் காதலி சொல்லுவதாம். ஆக இவ்விரண்டு பொருளும் ப்ரக்ருதமே யென்றும், 'ஒன்று ப்ரக்ருதம் மற்றொன்று அப்ரக்ருதம்' என்பது கிடையாதென்றும் கொள்ளப்படுகிறது.

சுவலயானந்தகாரரான அப்பயதீக்ஷிதர் இங்கு எழுதுவது என்ன வென்றால், தன் கணவனோடுகூட உத்யானவனத்திற்குச்சென்ற காதலி யொருத்தி அங்கு வண்டைக் கண்டு இங்ஙனே சொன்னாளாதலால் இது ப்ரக்ருதமானதே; இதிலிருந்து வ்யங்க்யமானது பரநாயிகாஸத்த ஸ்வகீயநாயக சிஷுணம்; அதுவும் ப்ரக்ருதமானதே என்று. உடனே அவர் தாமே ஒரு சங்கையைக் கிளப்பி ஸமாதானமு மெழுதியுள்ளார்; (அதாவது) அஹிணையானவண்டை நோக்கிச் சொல்லுவதென்பது பொருந்தாதாகையாலே இங்கு வாச்யார்த்தம் ப்ரக்ருதமாக இருக்க முடியாதே யென்று சங்கித்து. இங்ஙனே பலவிடங்களில் காண்கிறோமென்று, மரத்தை நோக்கி ஒருவன் சொன்னதும் அதற்கு மரம் விடைகூறினது மான ச்லோகமொன்றை யெடுத்துக்காட்டி, ஸமாதானம் பண்ணியிருக்கிறார்.

சந்த்ராலோககாரர் காட்டின "கிம்ப்ருங்க! ஸத்யாம் மாலத்யாம்"; என்கிற உதாரணத்தில் வண்டை விளித்துச் சொல்லுவதுமட்டுமே யுள்ளது. தீக்ஷிதர் காட்டியுள்ள "கஸ் த்வம் போ: கத்யாமி" என்கிற சுலோகத்தில் மரத்தை விளித்து வினவுவதும், வினவப்பட்ட மரம் விடை கூறுவதுமான அமைப்பு உள்ளதனால் இந்த வினவிடைகள் அஸம்பாவிதமென்பது அசைக்க முடியாததாம். ஸுபாஷிதர்தன் பாண்டாகாரத்தில் அந்யாபதேசச் ச்லோகங்களை ஆயிரக்கணக்காகக் காண்கிறோம்—மேகாந்யோக்தி:, ப்ரமரந்யோக்தி:, வ்ருக்ஷாந்யோக்தி: ம்ருக்ஷாந்யோக்தி: என்று மகுடங்கொண்ட சுலோகங்களெல்லாம் பெரும்பாலும் அப்ரஸ்துத ப்ரசம்ஸாலங்காரத்திற்கு லக்ஷ்யமாகக் கூடியவையே யாகும். ப்ரஸ்துதேந ப்ரஸ்துதஸ்ய தீயாதநே ப்ரஸ்துதாங்குர"

என்ற லக்ஷணத்திற்குச்சேர ஆலங்காரிகர் காட்டின ஸமஞ்ஜஸமான லக்ஷ்யம் ஒன்றுகூட நாம் கண்டிலோம். திருப்பாவை முழுவதும் இவ்வலங்காரத்திற்கு லக்ஷ்யமென்று உபபாதிப்பவனடியேன்.

— முத்ராலங்காரமென்றும் ஒன்றுண்டு —

ஸஞ்சயார்த்த ஸஞ்சநம் முத்ரா ப்ரக்ருதார்த்தபரை: பதை: என பது அதன் லக்ஷணம். சிலபல பதங்களைபிட்டு கவி ஸஞ்சிப்பிக்க நினைத்த (வேறு) அர்த்தத்தை ஸஞ்சிப்பித்தல் முத்ராலங்காரமென்றபடி. ஒருவரை ஸ்துதிசெய்துகொண்டு போகையில் நஷைதாதையோ ஸம்வதஸ்ரத்தையோ வ்ருத்தத்தையோ, ஸஞ்சிப்பிக்க விரும்பி அதற்கு அநுகுணமான பதத்தையோ பதங்களையோ ப்ரயோகிப்ப கள் கவிகள்; அங்கு முத்ராலங்காரமாகும். திருப்பாவையில் இவ்வலங்காரமும் பல விடங்களில் நன்கு தோன்ற நின்றது திருப்பாவைக்கு அடியெழுதி வெளியிட்டுள்ள ஐந்தாறு வியாக்கியானங்களில் இதெல்லாம் விளங்கக் காணலாம். ஆயினும் வழிகாட்டிவிடாமல் இங்கும் சுருக்கமாகத் தெரிவிக்கலாகிறது

— நீராட்டத்தின் மர்மம் —

திருப்பாவையில் முதற்பாட்டில் *நீராடப்போதுவீர் போதுமினே என்றழைக்கப்படுகிறது மூன்றம்பாட்டில் *நாங்கள் நம்பாவைக்குச் சாற்றி நீராடினால்* என்றும், நாலாம்பாட்டில் *நாங்களும் மார்கழி நீராட மகிழ்ந்து* என்றும், இருபதாம்பாட்டில் *இப்போதே யெம்மை நீராட்டு* என்றும், இருபத்தாரும் பாட்டில் *மார்கழி நீராடுவான்* என்றும் இங்ஙனே பல விடங்களில் நீராட்டம் ப்ரஸ்தானிக்கப்படுகிறது ஆப்ச்சிகள் நீராடுமிடமான நீர்நிலைக்குச் சென்றார்களென்று கண்டிலோம் வ்யாக்க்யாதாக்களான பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலான பூருவாசாரியர்கள் 'நீராடவென்னுமித்தால் இவர்கள் நினைக்கிறதுக்ருஷ்ணஸம்ச்லேஷம் தமிழரும் கலவியைச் சுணையாட லென்றார்கள். *ஏஷ ப்ரஹ்ம ப்ரஹிஷ்டோஸ்மி க்ரீஷ்டே சீதமிய ஹ்ரதம்*.....என்றும் சொல்லிற்றே' என்றருளினர். இதுவன்றியும், ஆண்டாள் தன்னை நிர்ந்தேசிக்குமிடங்களிலெல்லாம் *பட்டர்பிரான் கோதை* என்றும்

"ந. விவரம் பற்றியும் உ-உ-உயல் பற்றியும் கண்டிப்பாகக் கொண்டு போய்
யும் பற்றியும் உ-உ-உயல் பற்றியும் கண்டிப்பாகக் கொண்டு போய்"

மார்க்கசீர்ஷ மஹிமை

புதுவை யர்கோன் விட்டுசித்தன்கோதை என்றும் தனக்கு ஆசாரிய ஸம்பந்தத்தை நிரூபகமாக்கியே நிர்தேசித்தவளாகையாலே தான் ஆசாரியாபிமானத்தில் பழுத்தவளென்பதைப் பாசுரந்தோறும் காட்டி யிருப்பதுங் காண்கிறோம். நீராட என்னும் ஸ்ரீஸ-லக்தியாலே *கரசரண ஸரோஜே காந்திமந்நேத்ரமீநே ச்ரமமுஷி புஜவீசீவ்யாகுலே அகாத மார்க்கே, ஹரிஸரஸி விகாஹனம் தெரிவிக்கப்படுவதுபோலே, (திரு 93 விருத்தத்தில்) *காலை நன்னூனத்துறை படிந்தாடிக் கண்போது செய்து என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தபடியே ஞானத்துறையான ஸதாசார்யத் துறையில் படிந்து குடைந்தாடுவதும் தெரிவிக்கப்படுகிறது. அதற்கும் அநுகுணமாகவேயன்றே பதப்பரயோகங்கள் அற்புதமாக அமைந்தன.

— ஆண்டாளுடைய நிஷ்டையின் நிரூபணம் —

ஆண்டாள் நாச்சியார்திருமொழியில் உபாயங்களில் தலையானதை இரண்டு பாசுரங்களினால் நன்கு காட்டியுள்ளாள், *கொல்லையரக்கியை மூக்கரிந்திட்ட குமரனார் சொல்லும் பொய்யானால், நானும் பிறந்தமை பொய்யன்றே* என்பது ஒரு பாசுரம். *நல்லவென் தோழி! நாகணை மிசை நம்பரர், செல்வர் பெரியர் சிறுமாளிடவர் நாம் செய்வதென்? வில்லிபுதுவை விட்டுசித்தரீ தங்கள் தேவரை வல்லபரிசு வருவிப்ப ரேல் அது காண்டுமே* என்பது மற்றொரு பாசுரம். இவ்விரண்டு பாசுரங் களினாலும் ஆண்டாள் தனக்கு ஆசாரியன்வழியாகவே பேறு என்னு மிடத்தை அனுதியிட்டிருக்கின்றாள். கொல்லையரக்கியை மூக்கரிந்திட்ட குமரனார் சக்ரவர்த்தி திருமகனார்; அவருடைய சொல்லாவது *நத்ய ஹேயம் கதஞ்சந்* இத்யாதிகள்; அவை பொய்யானாலுங்கூட, (நானும் பிறந்தமை பொய்யன்றே) நான் பெரியாழ்வாரீ வயிற்றிற் பிறந்தது பொய்யன்றே, எனக்குண்டான ஆசார்யஸம்பந்தம் பழுதாய்விடுமோ? ஒருகாலுமாகாது என்றபடி. இனி, "வில்லிபுதுவைவிட்டுசித்தரீ தங்கள் தேவரை வல்லபரிசு வருவிப்பரேல் அது காண்டுமே" என்ற பாசுரம் ஸ்ரீவசநபூஷணத்தின் முடிவில் ஆசார்யநிஷ்டைக்குச் சார்பாக உதா ஹரிக்கப்பட்டுள்ளது. அங்கு மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானம் ஸேவிப்பது, ஆகவிப்படி ஆண்டாள் தான் கடைப்பிடித்த சரமோபாயத் தையே திருப்பாவையில் உயிர்நிலையான பொருளாக வைத்துப்

பேசுகிறாள். அதற்கு ஸௌசகம் மார்க்க சீர்ஷ பதபர்யாயமான மார்கழி
என்னும் முதற்சொல்.

— மார்க்க-சீர்ஷ என்று பிரியபதன் யொருத்தம் —

வாஸுதேவ சப்தத்திற்கு தத்தித வ்ருத்தியாலே வஸுதேவாத்
மஜனென்னும் பெரூள் தேறியிருக்கவும் பட்டர் வாஸு, தேவ: என்கிற
பதங்களுக்கு ஸமாஸமாகவுங் கொண்டு பாஷ்யமிட்டதுபோல, இங்கும்,
மார்க்க—சீர்ஷ என்கிற பதங்களுக்கு ஸமாஸமாகக் கொள்வதில் குறை
யொன்றுமில்லை யென்க. வாஸுதேவ சப்தத்தை வ்யபக மந்த்ரங்கள்
முன்றில் ஒன்றாகக் கொள்வதற்குச்சீர பட்டர்பாஷ்யம் அமைந்துள்ளது.

ஆழ்வாரெம்பெரும்பொருள் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.